

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. K.**, zast. JUDr. Janem Žižlavským, advokátem se sídlem Dvořákova 588/13, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2018, č. j. MMB/0177960/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0082117/2018, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) GasNet, s.r.o.**, se sídlem Klíšská 940/96, Ústí nad Labem, zast. Mgr. Kamilem Stypou, advokátem se sídlem Rubešova 162/8, Praha 2, **II) Technické sítě Brno, akciová společnost**, se sídlem Barvířská 822/5, Brno, zast. JUDr. Petrem Poledníkem, advokátem se sídlem Příkop 843/4, Brno, **III) E.ON Distribuce, a.s.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, **IV) CETIN a.s.** (dříve Česká telekomunikační infrastruktura a.s.), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2020, č. j. 62 A 92/2018 - 130,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, č. j. MMB/0177960/2018, sp. zn. OUSR/MMB/0082117/2018, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Líšeň, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8. 1. 2018, č. j. MCLISEN 11339/2017/2700/MAL, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby – přípojek ke stavbě hotelu při ulici X na pozemcích p. č. X, X a X v k. ú. X podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu,

ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), neboť žalobce provedl přípojky inženýrských sítí bez územního rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 13. 2. 2020 žalobu žalobce zamítl. V první řadě se neztotožnil s jeho argumentem, že by rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné, neboť se nevypořádalo s jeho námitkou, že řízení u stavebního úřadu bylo vedeno „zmateně“. Žalobce tuto námitku v odvolání takto neuplatnil. Ani výslovné nevyjádření se žalovaného k odkazu žalobce na oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10. 10. 2017 nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

[3] Žalobce namítal, že mohl stavbu přípojek realizovat na základě vydaného územního rozhodnutí ze dne 16. 3. 1992. S tím se však krajský soud neztotožnil, neboť toto územní rozhodnutí pouze vymezilo území, kde se stavba hotelu měla nacházet, stanovilo podmínky pro umístění stavby i pro stavební povolení, které teprve mělo řešit umístění přípojek inženýrských sítí. V rozhodnou dobu bylo totiž třeba stavebního povolení ke stavbě přípojek, což po roce 2006 již není nutné. Územní rozhodnutí z roku 1992, kterým žalobce disponoval, tedy neřešilo umístění stavby v takových podrobnostech jako územní rozhodnutí podle stavebního zákona z roku 2006. Žalobci tak chybělo územní rozhodnutí, které by mu v souladu se stavebním zákonem z roku 2006 umožnilo stavbu přípojek uskutečnit.

[4] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že stavební úřad ani žalovaný neměli k dispozici celý správní spis. Žalovaný tvrdil, že správní spis je kompletní, a žalobce nedoložil, jaké listiny by v něm měly chybět, kromě jedné týkající se zabezpečovacích prací, tato listina však není pro rozhodnutí ve věci odstranění stavby podstatná. Žádné rozhodnutí, které by opravňovalo k vybudování stavby, se ve správním spise nenachází a soud neměl, jak by žalobcovo tvrzení o existenci takového rozhodnutí jinak prověřil.

[5] Nelze přisvědčit ani námitce přílišných průtahů v řízení. Řízení o odstranění stavby přípojek bylo totiž zahájeno v roce 2016. Je pravdou, že toto řízení úzce souvisí s řízením o odstranění stavby celého hotelu, přičemž doba řízení o odstranění stavby hotelu skutečně dosáhla „až hrůzných rozměrů“ (řízení bylo zahájeno v roce 1993 a pravomocně ukončeno v roce 2018) a v žalobci mohl vzniknout v mezidobí dojem, že je snad zapomenuto, že staví bez povolení. Nicméně takový dojem nebyl legitimní, neboť žalobce byl od počátku řízení o odstranění stavby hotelu upozorňován na to, že vyjma zabezpečovacích prací žádné další práce na stavbě nesmí provádět. Byť mu možná bylo pracovníky stavebního úřadu neformálně sdělováno cokoliv, nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by zákaz stavět obsažený v rozhodnutí z roku 1996 prolomilo. To samé pak platí i ve vztahu k oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10. 10. 2007, v němž bylo chybně uvedeno, že stavba hotelu byla povolena. Ani toto oznámení není rozhodnutím prolamujícím zákaz stavět, spíše vypovídá o neuvěřitelné neznalosti a nepřipravenosti stavebního úřadu. Krajský soud je však toho názoru, že žalobce si byl velice dobře vědom rozhodnutí z roku 1996 a neznalosti stavebního úřadu umně využil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

pokračování

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel předně uvádí, že jej krajský soud výrazně poškodil a správní orgány naopak v jejich neomluvitelném jednání, chaosu a doslova jeho šikaně omlouval. Zatímco on za značných pracovních i finančních obětí buduje na svém pozemku dílo, správní orgány mu v tom neustále brání, přičemž se dopouštějí celé řady pochybení, viz např. navzájem si odporující, chaotická a nesrozumitelná rozhodnutí z roku 1994. Stěžovatel si je vědom, že možnosti soudů jsou limitovány a v jejich rozhodování převažuje formalismus, nicméně určitý nadhled a přihlédnutí k argumentům logiky a dobrým mravům od nich snad lze očekávat. Správní orgány jej již dvacet pět let šikanují, vydávají navzájem si odporující rozhodnutí, uvádí jej v omyl ústními a písemnými radami, následně popřenými, obtěžují jej kontrolami apod.

[8] Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Stavební úřad v oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10. 10. 2007 uvedl, že stavba je povolena, a on na základě toho zahájil stavební práce. Podle krajského soudu leží odpovědnost pouze na něm a nikoliv na stavebním úřadu, který mu tuto chybnou informaci poskytl. To je však v rozporu s požadavkem ochrany práv nabytých v dobré víře, legitimního očekávání a s požadavkem „dobré správy“.

[9] Nesouhlasí ani s argumentem krajského soudu, že územní rozhodnutí z roku 1992 není možné použít jako podklad pro zřízení přípojek za účinnosti stavebního zákona z roku 2006. Podle nového stavebního zákona lze totiž přípojky realizovat bez stavebního povolení, tudíž stěžovatel mohl na základě územního rozhodnutí přípojky legálně vystavět. Pokud by měl krajský soud pravdu, musela by se při podání nové žádosti o vydání územního rozhodnutí rovněž vyřešit i otázka překážky věci pravomocně rozhodnuté.

[10] Krajský soud rovněž konstatoval, že došlo až k hrůzným průtahům v řízení, nicméně z tohoto závěru nevyvodil žádné následky.

[11] Rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud dostatečným způsobem nevyložil úvahy, které jej vedly k zamítnutí žaloby.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a trvá na správnosti svého rozhodnutí. Navrhuje proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[15] Krajský soud dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil důvody svého rozhodnutí. Není pravdou, že by omlouval správní orgány na úkor stěžovatele. V bodech 32. a 33. napadeného rozsudku kriticky zhodnotil délku řízení o odstranění stavby hotelu včetně nečinnosti stavebního úřadu a jeho neznalosti, jež se projeví v oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10. 10. 2007. Zároveň však na základě správního spisu nemohl než dospět k závěru, že zřízení přípojek nebylo v minulosti povoleno a že stěžovatel nemohl mít legitimní očekávání opaku (k tomu viz níže). Krajský soud rovněž stěžovateli vysvětlil, proč nebylo možné stavbu přípojek realizovat pouze na základě územního rozhodnutí z roku 1992. Napadený rozsudek krajského soudu tedy je přezkoumatelný a stěžovatelova námitka nedůvodná.

[16] Protože ze správního spisu vyplývá, že stavba přípojek byla realizována v roce 2010, postupovaly správní orgány správně, když věc posoudily podle stavebního zákona z roku 2006.

[17] Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, pokud stavba nebyla dodatečně povolena.

[18] Podle § 129 odst. 2, věty první a druhé, stavebního zákona, stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby.

[19] Stěžovatel žádost o dodatečné povolení stavby nepodal. Jak vyplynulo ze správního spisu, dne 16. 3. 1992 bylo vydáno územní rozhodnutí č. j. 785-48/92 Ja pro umístění hotelu při ul. X, a to za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“). Pro stavbu hotelu včetně přípojek mělo být následně vydáno stavební povolení. Stavební povolení ze dne 29. 7. 1993, č. j. 3645-356/93/Ja, na stavbu hotelu včetně přípojek nikdy nenabývalo právní moci, neboť v rámci odvolacího řízení bylo zjištěno, že stavba již byla zahájena, a proto bylo zahájeno řízení o jejím odstranění.

[20] V kasační stížnosti stěžovatel nepolemizuje s jednotlivými závěry krajského soudu, pouze opakuje argumenty, se kterými se však krajský soud dostatečně vypořádal. Krajský

pokračování

soud mu vysvětlil, proč není chybná zmínka o tom, že stavba byla povolena rozhodnutím ze dne 29. 7. 1993 v oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10. 10. 2007, dostačující pro vytvoření legitimního očekávání povolení stavby, vysvětlil mu rovněž, že ke vzniku legitimního očekávání nemohly vést ani průtahy v řízení o odstranění stavby hotelu. Stěžovateli uvedené vysvětlení nestačí, nicméně neuvádí žádné konkrétní argumenty, které by popíraly právní názor krajského soudu.

[21] Že by docházelo k šikaně stěžovatele, ze správního spisu nevyplývá, jak ostatně ve vztahu k témuž stěžovateli NSS uvedl v bodě [24] rozsudku ze dne 19. 12. 2019, č. j. 9 As 263/2018 - 33.

[22] Stěžovatel opakuje, že správní orgány, zejména stavební úřad, vedly řízení zmateně a chaoticky. Krajský soud této jeho námitce částečně přisvědčil a rovněž vyjádřil podiv nad délkou celého správního řízení a neprofesionálním přístupem stavebního úřadu v některých případech. NSS se s názorem krajského soudu ztotožňuje, ale stejně jako on z tohoto faktu nevyvozuje, že by stěžovateli náleželo právo stavbu postavit. Průtahy ve správním řízení, na které odkazuje stěžovatel, se týkají řízení o odstranění stavby hotelu. Je pravda, že řízení o odstranění stavby přípojek s ním úzce souvisí, neboť z něj bylo vyčleněno ke konci roku 2016. Toto samostatné řízení však průtahy netrpělo. Rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno na začátku roku 2018 a rozhodnutí žalovaného několik měsíců poté.

[23] K průtahům v řízení o odstranění stavby tohoto hotelu se NSS již vyjádřil v bodě [27] rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 2 As 67/2019 - 26: „Na jedné straně je s podivem, že stavební úřad vede od roku 1993 řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z r. 1976, aniž bylo ukončeno. Součástí řízení o odstranění stavby je zjištění, zda stavbu lze dodatečně povolit; to ovšem předpokládá, že stavebník doloží podklady potřebné k rozhodnutí, které budou shledány souladnými s právními předpisy. Ze spisu ani z vyjádření stran není zřejmé, co mělo být součástí dokumentace z roku 1994, o níž stěžovatel tvrdí, že ji stavební úřad nedohledal. Zjevně ovšem na jejím základě nebylo vydáno dodatečné stavební povolení, jímž by mohlo být řízení o odstranění stavby ukončeno. V prvostupňovém rozhodnutí je konstatována dohledaná projektová dokumentace z roku 1993 a stavebníkem předložená projektová dokumentace z roku 2011. Výsledkem jejich vzájemného porovnání a poměření s právními předpisy je závěr, že na jejich základě nelze stavební povolení vydat. Stěžovateli je třeba připomenout, že ani on nemá žádnou jinou dokumentaci k dispozici (alespoň ji nepředložil), přičemž stavební dokumentaci o průběhu stavby musí stavebník uchovávat podle § 103 a 104 stavebního zákona z roku 1976 (nyní tato povinnost plyne z § 125 stavebního zákona z r. 2006). Stavební zákon z r. 1976 rovněž počítal s jejím pořízením, pokud se nedochovala (§ 104 odst. 2), stejně tak jako s tím počítá i stavební zákon z roku 2006 (§ 125 odst. 1). Na druhé straně je rovněž s podivem, že stavebník, který nedisponuje pravomocným stavebním povolením, po celou tuto dobu staví a předpokládá vstřícnost vůči svému jednání od stavebního úřadu i soudu.“

[24] Kromě toho ze správního spisu i z výše uvedených rozsudků rovněž vyplývá, že stěžovatel sám ztěžoval průběh správního řízení o odstranění stavby hotelu, odmítal spolupracovat se znalci a pokračoval ve stavební činnosti i přes zákaz stavebního úřadu.

[25] Jak vyplývá z judikatury NSS (viz např. rozsudek ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 - 38), myšlenkovým základem konceptu ochrany legitimního očekávání je přesvědčení, že ti, kdo jednají v oprávněné důvěře v existující právo, resp. v právo, jak se jim s přihlédnutím k okolnostem a dobré víře obsahově jeví, by neměli být zklamáni ve svých očekáváním, že v souladu s právem jednají a že jejich jednání také právní řád nakonec poskytne ochranu. V nejtýpčtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy. V českých právních předpisech se sice výslovně o ochraně legitimního očekávání nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy, např. povinnosti šetřit práva nabytá v dobré víře a oprávněné zájmy adresátů veřejné správy v § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnosti dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly v § 2 odst. 4 správního řádu, povinnosti poskytnout přiměřené poučení o právech a povinnostech a uvědomit o úkonech, které správní orgán hodlá učinit, podle § 4 odst. 2 a 3 správního řádu.

[26] Obecná námitka stěžovatele, že nebyla chráněna jeho práva nabytá v dobré víře, není důvodná. Práva nabytá v dobré víře vznikají na základě správních rozhodnutí. Stěžovatel však nedisponoval žádným titulem v podobě pravomocného stavebního povolení, na základě kterého by případně mohl spoléhat na to, že oprávnění v něm udělená bude moci v budoucnu realizovat. Naopak, ze správního spisu vyplývá, že byl od 90. let opakovaně poučován o tom, že staví neoprávněně. Pouhé plynutí času, tedy existence průtahů v řízení, dobrou víru způsobit nemůže. Nic na tom nemohla změnit ani skutečnost, že v oznámení o provedení kontrolní prohlídky ze dne 10. 10. 2007 bylo při identifikaci kontrolované stavby uvedeno, že *„[s]tavba byla povolena Rozhodnutím Úřadu městské části města Brna, odborem výstavby, dopravy a živ. prostředí, Pohankova 8, 628 00 Brno dne 29. 7. 1993 pod č. j. 3645-356/93/Ja“*. Z okolností řízení stěžovateli muselo být již řadu let zjevné, že toto rozhodnutí nenabylo právní moci, nemohl tedy pouze z této okrajové zmínky nabýt dojmu, že staví po právu. Jelikož zde neexistuje pravomocné stavební povolení ani jiné rozhodnutí, které by mohlo dobrou víru založit, je tato námitka nedůvodná. Obdobně již rozhodl NSS v minulosti. K nemožnosti vzniku legitimního očekávání na základě chyby v protokolu o místním šetření se NSS vyjádřil v bodě [20] rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018 - 37, a k nemožnosti vzniku dobré víry na základě neformálního sdělení starosty v bodě [17] rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017 - 22. Lze tak uzavřít, že dobrá víra zde stěžovateli nesvědčí.

[27] Co se týče legalizace stavby na základě územního rozhodnutí z roku 1992, krajský soud stěžovateli srozumitelně vysvětlil, proč to není možné. Podle § 39 starého stavebního zákona v územním rozhodnutí vymezí stavební úřad území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky, kterými se zabezpečí zájmy společnosti v území, zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, věcná i časová koordinace jednotlivých staveb a jiných opatření v území a především péče o životní prostředí včetně architektonických a urbanistických

pokračování

hodnot v území, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. V rozhodnutí o umístění stavby si stavební úřad může v odůvodněných případech vyhradit předložení podrobnějších podkladů, projektové dokumentace nebo její části; podle nich může stanovit dodatečně další podmínky, které musí být zahrnuty do stavebního povolení.

[28] Podle starého stavebního zákona bylo pro vybudování přípojek třeba stavebního povolení. Územní rozhodnutí a stavební povolení, resp. kolaudační souhlas, považuje NSS za navazující (řetězící se) správní akty (jiné úkony) a v obecné rovině připouští i jejich vzájemné ovlivňování. Současně však již mnohokrát judikoval, že předmět územního řízení se liší od předmětu řízení stavebního. V rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 - 128, č. 1815/2009 Sb. NSS, uvedl: „*Starý stavební zákon byl postaven na návaznosti jednotlivých procesů a řízení, počínaje pořizováním územního plánu, přes územní řízení, stavební řízení a konče kolaudačním řízením. Každá z těchto fází má svůj vlastní předmět, který se liší od předmětů ostatních řízení.*“

[29] Územní rozhodnutí z roku 1992 stavbu přípojek neumísťovalo a podrobnosti nezbytné k jejich vybudování vůbec neřešilo. Obsahově nebylo natolik podrobné, aby bylo možné stavbu přípojek rovnou umístit, poté co došlo ke změně právní úpravy, která umožnila vybudování přípojek za určitých podmínek pouze na základě územního rozhodnutí. NSS se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle kterého stěžovatel nemohl stavbu v roce 2010 realizovat pouze na základě územního rozhodnutí ke stavbě hotelu z roku 1992. Kromě toho je třeba zdůraznit, že ze správního spisu vyplývá, že přípojky byly vybudovány v rozporu s původním projektem, který byl součástí územního a stavebního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[32] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil, popř. jim soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, ani nenavrhly, aby jim bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemají.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu